

Halber E. 310

Postovszi un Levin

זיפצען פונעם הארצען.

שירים

פון

יעקב פאסטאווסקי און בנציון לעווין.

אדעססא

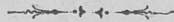
בדפוס האחים בלעטניצקי

תרס"ד.

זיפצען פונעם הארצען.

שירים

פון

יעקב פאסטאווסקי און בנציון לעווין.

אדעססא

בדפוס האחים בלעטניצקי

תרס"ד.

„Зифценъ фунемъ гарценъ“

т. е. ВЗДОХИ ОТЪ ДУШИ.

СТИХОТВОРЕНИЯ

Якова Постовскаго и Бенціона Левина.

Тип. Бр. Блетницкихъ, Одесса, Полицейская, № 21.

Дозволено цензурою Одесса, 17 Юня 1904 г.

מתתיהו ב"ר יעקב
ד"ר הערצל.

נישטא אונזער ברודער!

דו האסט ליכטיג גילויקטען פאר מיר ווי א שטערן,
אונד העל מיר פאלייקטעט מיין נאכט,
דו האסט ליכט אונגעצונדען מיר ליכטיג זאל ווערען,
א שטראהל אין דער פינסטער געבראכט.

אונד דו ביסט פארנאנגען אונד עלענד איז ווייעדער
פארקליפען דיין אומה אליין. —

זאג קדיש מיין פאלק, נישטא אונזער ברודער!
אי הם וועלען מיר שוין קיינמאל ניט זעהען!!!

יעקב פאסטאווסקי.

* * *

פארבארטגענע מרעהרען וואס רינגען ניט אויס,
וואס זיפצען אונג האפען אונג קנקען ארויס,
וואס שטעהען אין הארצען ווי שפיוען געשטעקט —
האפען מיין פעדער פון שלאף אויפגעוועקט.

אונג באלד איז מיין פעדער געלאפען געשווינד,
געבראכט מיר א מינסער א פילען מיט מינט,
א ליכט אונגעצויגדען, פון לעפע א שטראהל
בעלייכטעט די סטעזשקע פון אלטען מוראל.

געבראכט מיר א בוך, פאפער אויך א בויגען,
א גלאז וואס פערנרעסערט, א בריל צו די אויגען;
אין גייסט נאציאנאל מיר פערוויקעלט מיין לייב,
געזעצט מיר ביים טיש אונג געזאגט צו מיר: — שרייב!

יעקב פאסטאווסקי

מיין ערשט בלעטעל.

בעשרדיגען אין ריימען גיזויבערט,
אין בוך אלעסדינג וואס פעווענט מיר,
די קראפט פון דער פען מיר באצויבערט,
זי ניט מיר קיין רוה, נאר זי זייגט מיר!

ווי אויגען צו מאנגעט זא ציקט:
די פעדער מיין האנד צום פאפיער;

איך קעג זיין פארקארעוועט מייער ,
כימוז שרייבען האמיש שירח'ליך פייער .

אונ שטריינג אן מיט בח מיינע פינגער ,
כ'דריק אויס מיין געפיהל אין א לייער !
איך רעד אויס מיין הארץ ווערט מיר גרינגער —
מיט דער פּען גיס איך אויס מיין געמיטה ,

* * *

וויהין איך ווענד נאר מיינע אויגען
אויף מיין פאלק א ! לינגס אונ רעכטס ,
ווערט מיין גרוסט אין קלעם פארצוויגען
מיט א שווערען טיעפען קרעכץ .

זיפצען , קרעכצען , מכה-שחורה —
איז מיין פאלק דיין אלטער גאנג ,
אך ! דאס זיפצען ווארפט א מורא
אונ עם רופט מוך צום גיזאנג ! ..

בנציון לעווין.

א אסייען-בילד .

איך האב געזעהען א בילד גימאהלען ,
וואס איין קינסטלער האט געמאכט ,
בערג פער וויסטע , טיעפע מהאלען ,
זינגקען אין א אסייען נאכט .

א וואלד א טיעפער , בוימער אלטע ,
שטעהען נאקעט ווי פארקלאגט —
ווינטען גאסע , ווינטען קאלטע ,
פיהלט זיך ווי עם טראגט .

איג א דיקער וואלקען-שאטען ...
קוקט פון אויבען אזוי שווארץ!
אך! דאס בילד איז פונקט געראטען:
אפ גימאהלען נאך מיין הארץ!!

יעקב פאסטאווסקי.

ה ע ר ב ס ט .

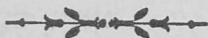
טייף אין הארצען קלאפט—נאר הול—
פון קיין פֿרעהליכקייט קיין גרויז ,
עס קלאפט געפיהלען שווערע אויס ,
מזשבות , פינסטערע א גרויל ...

מיט א שווערע וואלקען-וואנד
איז דער היממעל אויסגעשפרייט ,
סישלאגט זיך דורך א שטראהל מיט גויט,
גרוי און טונקעל קוים עס שיינט ...

הוילע סטעפעס אומעדום ...
איג די פֿעלדער וויסט אונג לער ...
פויגע גראזען נאר גיט מעהר ,
קיין צערמליך קווייטעלע , קיין בלום!

בייטאג ווארעמט גיט די זיגן ,
ביינאכט שמייכלען גיט די שטערן ,
וועט נאך ענדליך ווארעם ווערען
איג די פֿעלדער וויעדער גרין?!

בנציון לעווין.

וועק זיי אויף!

איך שטעה אינג קוק ארויס פון פענסטער
אויף דיר שמוקעם ווי די יאנגסט ,
איך הער דיך רוישען אין דער פינסטער ,
איך הער די יאמערסט אינג די קלאנגסט ;

יאנגסט ארום , די שטארקער שמוקעם ,
פֿריהסט מיט גדלות אין דער לופט ,
וועקסט אויף מויטע פון די קברים ,
וועקסט אויף יעדען ווער ס'שלאפט ! —

וועק זשע שמוקעם אויף דעם רייכען !
וועק דעם שלעכטען וועלכער לאכט !
וועק דעם נאר אינג אויף זיין גלייכען . . .
ווייז דאס ליכט זיי וועלכעס לייכט ! . . .

וועק זיי אויף—גענוג זיי שלאפען ! . . .
האלט דאס ליכט , זיי זאלען זעהען ,
א זוכער מאג איז פאר זיי אפען —
צייט איז זיי שוין אויף צו שטעהען !

קלאפ זי אן דארט אין די טוירען ,
שטעה ניט שמוקעם , ווייטער יאג !
זאג זיי זאלען זיך שוין ריהרען
אין דרויסען איז שוין האלבער מאג . . .

יאגט זשע ווינטען אורכאנגען ,
ליארעכט פליהט אין אלע עקען ! . . .

קלאַפּט איהר דונערען, קאנאָנען!
איילט, די שלעכטע גיך אויף וועקען!

רייסט די לאַדען, שוויבען, דעכער,
מאכט צו זייער שלאף א סוף;
יאַגט זשע ניקער! ווייטער! העכער!
ניכער ניקער וועק זיי אויף!!...

יעקב פאסטאווסקי.

עס לאזט זיך האפען.

געדאנקען שווערע די אלטע פראגע
בעשעפטיגט מיר מיין זינען;
איך טראכט, בערעכען אלץ מיין לאגע
איין ענטפער צו געפונען.

איג די פראגע בלייבט די זעלבע,
זי לאזט זיך ניט בעשיידען;
זי ווערט פערענטפערט אויף קיין זילבע
איך זינק איג קנואל פון ליידען...

איג די ליידען זינגען סאלעם
מיט ביזע שטריינגע שטימעס;
פינאלען לאנגע ווי דער גלות —
וואס מאכט מיין לעבען נמאס.

ניטא קיין לוקס אין רייכע קליידער,
אין לוקסוס זיין בעשעפטיגט;

איינציג נאר מיין לייעבע פֿעדער
מוטהיגט מיך און קרעפטיגט .

און די מווע צייטליך קומט ,
ערוועקט מיר די געפיהלען ,
צו פֿריהער, שפעטער, אומפֿעשטיגט —
עס היינט אפ פֿון איהר ווילען .

און פֿון איהר הימלעשען בוקעט
שיינקט זי מיר א ראזע :
גענוג בעזארנט זיין מיין פֿאטע —
טרייסט מיך, רעדט מיין מווע :

קום—זאגט זי—איך וועל דיך פֿיהרען ,
צו מזרח לאמיר בייזען ;
שרייב אויף וואס איך וועל דיקטירען ,
זעה נאר זאלסט נים גרייזען .

דיין צייט, מיין יוד איז שוין געקומען ,
ווייגען אויס—איין ענדע !
נאר איין אנדער שניט גענומען
האפען דייע אומשטענדע .

גענוג מיט טרעררען איז בעגאסען
דיינע היסטאריע בלעטער !
זעה די העלע מזרח-פֿאסען ,
עס בייט זיך אים דאס וועטער .

אללעס געמט איין אנדער מראה ,
א לאנדשאפט ווערט א שיינער ;

די זינגן צו זעצט די דיקע האַרע —
עס ווערט ביין היממעל היינער ...

זעהסטו דאָרט קאלאניעס גרינע :
געפלאַנצט פון דיינע יודען ?
גלייב, אויף מעהרער האב אַמונה .
אַרבייט זיי צו פֿרעדען ! ..

הערסטו דאָרטען צויבער קלאַנגען ,
זעהסטו יודען קלויבען ?
מיט היממעל דאַנקבאר לויב געזאַנגען
די זיסע פֿורפור טרויבען ?

דאָרט האַבען לאַנג געפונען רוה :
דערנער, ווילדע קרייטער,
געשאַפט האט אַלעס ענערגיע
האָר אונג אַרבייט ווייטער .

קער ביין אויג, צום אלטען לאַנד !
שיינק ביין האַרץ, ביין זין ;
ביין גייסט, ביין מוטה, ביין האַנד .
דאָרט אַהין, אַהין !!

בנציון לעווין.

אומזוסט גערעדט .

(א ריידע פון א יונגען לעהרער.)

רבותי ! איך מוז אייך בעקאנט מאכען פֿריהער ,
אום דעם איהר זאלט וויסען , ווער ס'רעדט דא פאר אייך :
קוקט גיט מיט אויגען מיט יענע אויף מיר ,
ווי אויף די , וואס פֿלוינדערן א סך .

איך בין גיט קיין מגיד , וואס פֿאהרט אין דער וועלט
אין די שוהלען דארט זאגען פֿיעל דרשות ;
איך רעד גיט ווי יענע מגידים פאר געלט ,
אונ האב אייך גיט יענעמס פֿקשות . —

אונ מיינע פאר פֿראסטע נאר אמת'ע ווערטער ,
זענען פאר אייך ווי געמאסטען געוואונען ,
זיי נוצען אין לעבען פאר אייך אין פֿיעל ערטער ,
זיי לאכען אונ קרעכצען , אונ קוקען מיט אויגען .

אלזוי רבותי ! איך בעט נאר איין זאך :
איהר זאלט פון מיין רעדען גיט מאכען דער פון ,
הערט זיי , פֿערשטעהט זיי פאר אמת פאר גלייך ;
אין קורצען רבותי הערט אויס— איך פאנג אן !

*
*
*

איך פֿרעג אייך , זאגט מאמעס , איהר יודישע טאמעס !
וואס גיט איהר אייערע קינדער זא א מין לעהרע ?
איהר אליין קויפט זיי וואס מעהרער שמאמעס
אונ ציהט אויף זיך חובות נאר שווערע !

אויף לענגטעם, אויף האנדשיה, אויף פונד רע און פאמאדע,
אויף פארב און בעלילע, און גאך וואס זיי פֿעלט,
אויף א שירעם, א וועער, אויף א קלייד גאך דער מאדע
פֿארנט איהר און לעבט ניט און צאהלט וואכענגעלט!

און א קנאפעל מיט ברויט אַט דאס עקסט אייער מיידעל
און קאפיקעס קלייבט זי ביז שבת אויף זיין;
זי מאטערט איהר קערפער און מאכט זיך א קליידעל
פון אונטען א שלעפע, פון פארענט—א שליין.

און זעקעלעך, שיכלעך מיט הויכע אפצאמען,
אין א הוט מיט פייעל בלומען, א טאליע גאנץ איידעל;
און רוישט באלד ארום ווי א ווינט אין די גאסען
און רופט זיך „מארעטע“ ניט מרים א מיידעל.

און שבת גאנץ פֿריה ביי דעם שפיגעל אין דער היים
מאהלט זי דאס פנים אין אכצעהן קוליערען;
מיט רויטען, מיט ווייסען, מיט שווארצען די פֿרעם
און לויפט באלד מיט אינגלעך שפאצירען.

אין גערמאנער, בולווארען—דארט זענען זיי פול,
אין פינסטערע געסלעך ביז שפעט אין דער נאכט;
און זינגען זיך לעדלעך פון לעבע גאנץ שמיל.
און די הערצער פון לעבע פערשמאכט.

און איהר טאטעס פֿרענט דען אמאל זיי די פֿראגע:
זי קען זיי דאס אללעס וואס בריינגען א נויטן?

צו ווערט פון דעם לייעדעל פּערפּעסערט איהר לאַגע ,
צו בריינגט איהר דען גליק אַט די מאַדע דער פּוין

צו קען זי ניט לעבען און ליפּען פּאַמאָדע ,
צו קען זי ניט זיין דען און פּלעשליך דוכי ?
צו פּעהלט איהר דעם קבצן , ניט מעהר ווי די מאַדע ,
צו קומט איהר געזונד פּוין דעם אַמאל צו ? !

צו קוקט איהר דען מאַטעס אויף אייערע טעכטער ,
צו זעהט איהר ווי זיי ווערען זא שטענדיך צו לאַזט ?
צו הערט איהר פּוין זיי דאס ווילדע געלעכטער ,
צו זעהט איהר זיי טוהן דאס וואס ניט פּאַסט ? !..

אונ אייערע יונגלעך , זעהט , לויפּען אין גאס ,
ניט זיצען ביים רביץ א שעה אין זיין חדר ,
פּעהרערט זשע מאַטעס ! צו זיי קענען—א אור ,
צו וויסען זיי ווי האַלטען אין האַנד גאר א פּעדער ..

גאר פּוסטע בחורים דאס וואַקסען זיי אויס .
אונ לערנען זיך זיטען אין טאַנצקלאַס גאר דאָרט ;
נא , קוקט זיי און מאַטעס , ווען זיי ווערען גרויס ,
צו קאנען זיי גלייך רעדען מיט מענשען א וואָרט ?

אונ איהר אליין מאַטעס , טוהט אויך גענוג פּעהלער ,
איהר ניט גאר קיין מאַהל ניט קיין ערענסטן מראַכט'
איהר ווייסט גאר דעם וויין אונ זיצען אין קעלער ,
אונ קומען א היים ווי „גענע“ פּיינאַכט ...

אדע ,
ט ,
דע
עלמ !

על

על ;

;

אויב באַלד אין געלעגער אהן בײַן פאלען ,
אָפּליענען די נאכט שטויב ווי אַ ליים ,
אויב מאַכען ווי „יענע“ די אָפּטע סקאַנדאַלען ,
אויב גערעכט בלייבען ווילט איהר אויף דעם ? !

וואס זשע קענען זיך לערנען די קינדער פון אייך ,
אז איהר אליין טאטעס גיט קיין השגחה ;
דאן וואקסען זיי אויס אהן לעהרע אויב אהן שפראך ,
אויב קאנען אפילו קיין פראסטע מלאכה .

נא לערענט זיי טאטעס , וואס נומצליך , וואס גלייך ,
וואס ליעב איז , וואס שיין , וואס איידעל , וואס פיין ,
לערענט די קינדער די יודישע שפראך ,
ליעבע צום פאלק דאס פלאנצט אין זיי איין ! ..

לערענט זיי טאטעס זיי זאלען פערשטעהן —
דערצעהלט זיי פון הייליגען לאַנד ארץ ישראל ;
ערקלעהרט זיי , ווער סזענען די יודען געווען ,
וואס האבען געלעבט זיך דארט גליקליך אַמאל ! ..

דערצעהלט זיי פון פרעהן , פון חמון הרשע ,
דערצעהלט זיי וואס האט מיט דעם יודען פאסירט ;
זאגט זיי ערקלעהרט זיי , ווער איז אוינגער משה ,
וואס האט די יודען פון גלות געפיהרט .

דערצעהלט זיי די קינדער זיי זאלען דאס וויסען ,
ווי מען האט זיי געברענגט אויב געשניטען .

ווי בלוט אין די גאסען פלעג פייכען ווייס פליסען,
אונ דורך ווי ער האט גאר געליסען! ...

— אה! דא בעפאלט מיך א צימער א שוידער,
מיין הארץ הייבט אן וויינען—עס טרעפט זיך מיין בלוט,
עס הייבט מיר אן קלאפען מיין יודישער אדער;
אונ דערפיהל באלד אז איך בין דער עוויגער יוד! ...—

גא, לערענט זשע, איהר פאטעס, אויך אייערע קינדער,
זיי זאלען אויך פיהלען דאס יודישע בלוט;
זיי זאלען קיינמאהל זיך אבטהיילען בעווינדער,
אונ בלייבען אויף אייביג אין הארצען א יוד!!

גאר נישט יודען אזוינע וואס בייסען די געמען,
וואס „געקב“ אונ „משה“ פאסט ניט פאר זיי,
וואס מיט „חיים“ אונ „דוד“ זאל ער זיך ניט שעמען,
אונ נישט זיך אנרופען פון—„מרדכי“—„מאטווי“!

גאר יודען אזוינע וואס „משה“ זאל פאסטען,
די קינדער אויך געבען א יודישע לעהרע;
נישט גאר אז יאלקעס זאל געלט זיי אפ קאסטען
אונ טהיילען גאר צדקה פאר עהרע! ...

טעכטער אהן מאדעס, אהן פוידרע, אהן קראסקע,
מיט יודישע געמען גאר פשוט אונ פראסט;
נישט פון אויף קאטאוועס אונ טראגען א מאסקע! ..
נישט זאגען אז „מלכה“ פאר איהר גאר ניט פאסט.

אונ איךר מאמעס זייט אויך מעהר איבערגעגעבען
צו אייערע יונגלעך אונ מיידלעך .
ווייזט זיי די וועלט אונ דאס יודישע לעבען
נישט מאדנע נאר מאכען די קליידלעך .

אין קורצען רבותי! איך וויל אייך ניט שטראפען .
אונ מיינט ניט אז איך האב פון אייך דא געשפּעט ...
אך! וואס הייסט דאס—איך זעה אייך נאר שלאפען!! ..
נא! צו וועמען זשע האב איך דא גערעדט?!

יעקב פאסטאווסקי.

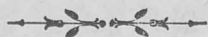
איך זוף .

איך זוף די פּערנאנגענהייט
מינעף אין זכרון .
אונ געפון גיט־קיין ליבטיגען
טאג, האמש איין קלארען;
פינסטערע טעג נאר
פון אנהויב פּעגניגען . . .
רק וואלקענס אונ וואלקענס
פארדעקען מיין זיגען!

אונ איך טאפ אין דער פינסטער
מיט שמערצליכען פּיין —

ווי א בלינדער וואס זעהט ניש
אין לעבען קיין שוין .
אוי עס פרעגט זיך מיט וועהמאג
אין טיעפען געדאנק:
אך! וועט נאך לאנג פינסטערען ?
פינסטערען לאנג ? !

בנציון לעווין.

דאס וואנדער־פיינעלע .

פון מינע ראזע פריהלינגס בלומען
פון מיין גרינעס בוים אויג צווייגעל,
בין איך ווייט אין לופט פערשוואמען
אויג פערלאזט מיין שטייגעל .

פערלאזט מיין היים מיין קינדער־געסט ,
פערלאזט דארט זייער שמוב ,
פערלאזט מיין אלטע מוטטערס טרייסט
פערלאזט וואס מיר איז לייעב .

פערלאזט דאב איך—אויג בין געפלויען :
אין שלעכטער לופט אין היץ !
פון מיין פעלד זיך ווייט פערצויען ,
פערלאזט מיין אללעס גומס ;

אויג איך דאב דערזעהען א וועלט
מיט פייגעל ווילדע שלעכטע ,

מיט קעפליך גראָבע, וואס זיי פֿעלט:
ווערסטער א פֿאר רעכטע . . .

איך בין אַראַפּ, געבליבען שטעהען
דאָרט אויף אַ מרוקען צווייגעל
אונג „עגע“ האָבען מיך דערזעהען,
פֿערשפּאַרט מיך אין אַ שטייגעל . . .

אונג די פֿליגעל איין געבונדען,
געדראָפּעט מיט די געגעל,
געפּיקט, געמאַכט מיך דורך וואונדען
האָבען דאָרט מיך יעגע פּייגעל .

אריין בין איך דאָס צו אַ רייכען,
צו אַ גרויסען „פּאַן וועלמאַזשע“,
וועלכער פֿלעג מיר זאָגען לאַכען:
„גאָ דאָבלאַ טי פּאַהאַזשע“!

ער פֿלעג מיר וואַרפען אַ מסבֿעה,
בעצאהלען פּאַר מיין זינגען,
אונג נאָך זיין ווילען, נאָך זיין דעה
פֿלעג איך מוזען שפּרינגען .

אונג פּון דעם פּאַן בין איך אַגמלאָפּען
אונג ווייטער שלעכט אַריין . . .
ווייטער האָב איך אויך געטראָפּען:
נאָר איין אַנדער פּאַן . . .

איג איצט וויל איך אין אלטען גארטען.
צוריק צו מיינע פייגעל —
צוריק אהין—אהין אן דארטען !! ..
קוקט יעצט שארף מיין אייגעל !! ..

יעקב פאסטאווסקי.

ט ר ע ה ר ע ז .

שׂוואַרצע טראַפּען פֿון מײן פֿעדער
פֿאלען אויף מײן בלאַט געדיכט,
איג מיט שׂמערצ־לוסט פֿאלט אַ שׂוידער
איג מאַהלט מיר בילדער שׂוואַרצע געכט ! —

מיר דאכט—איך זײן אין שׂוואַרץ געבײ,
טונקלע שאַטענעס פֿול מײן וואַנד,
עס פֿינגקערט דײך געדיכט ווי בלײ,
אַז איך זעה נײט אָן מײן האַנד.

איג עס קוקט מיר אויף מײן זײגען :
אַפֿשר איז מײן אויג שׂוין בלינד ?
איג דאס בליקען איז אַנטריגען
איג זעה נײט מעהר נאר פֿלעקען טײנט !

גײן, נײט עס טונקלען מײנע אויגען :
זײ פֿערשטעלט האַט נאר מײן טרעהר ;
ער האַט בלוטיג זײ בעצױגען
איג ער דרוקט זײ, פֿרעסט זײ שׂווער ! —

יא, איהר זענט די מריעף וואס קאפען —
איהר זענט מיינע, איך דעקקען!
איהר גיט קיין חיי שעה קיין מראפען
א, ווערט פערפלאסען פון מיין פען !!

בנציון לעווין.

ר' מאנעש אין משוגעים-הויז.

דורך אויס
אין דאס הויז
מיידר אונג פענסטער פעסט פאררוקט,
אונג די זונן
זעה איך גיט אן
עס שטיקט מיך דא אונג שטיקט . . .

אונג איך ליגע
דא ווי א פליגע,
שמיל דא אין דער מינע,
אין דער מונקעל
אין א ווינקעל
צווישען פאאווינע . . .

זשוקעס, גרילען,
קראקאדילען,
הינט, וואמפירען אהן א שיעור,
רעווען, ברומען,
קוויטשען, זשוקען,
וואיען, האווקען ביי דער מיידר . . .

אונ מ'קראפּעס,
גרינע זשאפּעס,
ווערעם, שליינג אונ שפּינגען,
צייפּען, רייסען,
מיך אונ בייסען,
אונ שרייגען איך בין פון זינגען . . .

א חנה, א פוקס,
א שיינס, א קלוגנס,
א קלוגנס—מיט חכמה פול,
לויפט ארום
אויך אומערום
אונ שרייטט אז איך בין דול . . .

אונ נאך א חנה —
ניט־קיין נייע
מיט קורצע פיסלעך פינער . . .
קוויטשעט, חראפּעט,
שפּרינגט אונ דראפּעט
גלייך אין פּנים מיר . . .

נא אונ ביז וואנען
וועל איך קאנען
דא ליגענען אין דעם קעלער ?
אונ וואס ניט
זאל זיין גוט
אונ שווינגען אויף דעם פּעלער ? . .

אונ ווי לאנג נאך
וועט מען דאך
משונענער מיך רופען ? ! .
אונ פאר וואס
קומט מיר דאס
פון מיר לאכען שמיפען ? ! .

צו בין איך דען
דער וואס קען
א פּעסען קולאק מאכען ? . .
צו בין איך דער ,
וואס וויינט נישט מעהר ,
נאר שפעטען , זיך לען , לאכען ? ! .

א גיין ! נישט איך בין
די גריל , די שפין ,
דער ווארעם , די מיקראפע :
א מענטש בין איך ,
נישט קיין רוים ,
נישט קיין שלאנג , קיין זשאפע ! !

נישט איך ביים ,
נישט איך ביים ,
נישט איך בין א ווילדער פיגער ,
אונ נישט ווי דער
גייער בער ,
ווי דער פוקס דער קלוגער . . .

צו איז מיין מוח
שוין גאר אהן פון ,
צו בין איך דען פֿערדארפֿען ?
צו איז מיין פֿלוט
ניט היין ניט גוט ,
צו בין איך דען געשטארפֿען ? ..

א גיין , איך לעב !
איך פֿיהל , איך גלייב ,
איך פֿיהל זיך , יא איך פֿיהל !
איך פֿיהל א טרייסט
פון אויסגעלייזט ,
איך פֿיהל איך בין ניט דול !

א הא , איך הער ,
א מענש אהער
לויפט מיט א גערודער ,
גלייך צו מור
צו דער טיהר ,
אונ שרייעט ער איז מיין ברודער !

איך הער ער שרייעט :
— עם איז שוין צייט
פון דאנען מיר געפֿרייען ,
איז די שלעכטע
אומגעקעמטע :
זאלען מעהר ניט שרייען ! ..

דיין פֿרוּדער אײך
וועל דיר העלפֿען גיך,
פאר דיר בין אײך באשאפֿען ...
מיך האט געשיקט
דיין גאטט, וואס קוקט,
וואס גיט דיר פֿח צו האפֿען ! ..

חא, חא ! אײך לאך
שוין באלד פון אײך,
פון אײך, איהר אללע קלוגע ! ..
אונ באלד אליין
וועט איהר דערזעהן :
אז גיט אײך בין משוגע ! .. !
חא ... חא ... חא

יעקב פאסטאווסקי.

די הויכע פיראמידע .

אויף א הויכע פיראמידע
גלאנצט אונ עם בליצט,
פון דעם נאמען יהודה,
וואס דארט איז געקריצט .

די אותיות פינקלען
ווי גאלדענע זיילען,
פערשפרייטען אין דער טונקעל
גאנץ ליכטיגע שטראהלען .

זיי לייכטען , בעשייגען
דעם פינסטערען וועג ...
זיי ערוועקען דערמאנען
די ליכטיגע טעג :

ווען מיר האבען שטאלצירט
אין דעם אייגענעם לאנד ,
אונג מלחמות געפיהרט
מיט די יודישע פיינד .

אונג פיינד מן הסתם .
אונג פעלען קיינמאל ניט
וי זאמד ביי דעם ים ,
וואס האט גאר קיין צאהל ניט !

אונג א גרעק אליפערן
מיט איין ארמגע היידען
האט געזאלט אונג צו שטערען ,
די ירושה פון זיידען . . .

די מתייערע ירושה —
דעם מאראל , אט דעם רייכען
וואס הייסט : „תורת משה“ .
אונג האט גאר קיין גלייכען !

ניט מיטאלאגיע
א פוסטע לעגענדע ,
א הוילע פאנטאזיע
פון אנהויב ביז ענדע . . .

פון געמער אונ געמער
פיעל אהן איין עק :
א גאטט פונעם וועמער ,
א גאטט פון געיעג :

א גאטט פון מלחמה ,
א גאטט פון גיוועהר ,
א גאטט פון נקמה ,
פון פערד מיליטער ...

אונ עם וויל זיך איהם גלויבן ,
דעם גבור דעם שקעכטען ,
אינגער רייכטהום בערויבן
אונ אינו זיך פערקנעכטען ...

ער פליהט ווי א פויגעל
צום יודישען מויער ,
ער שיט ווי א האגעל
די פוילען אין מויער .

ער פערניכטעט די בוימער —
דעם יודישען שאץ ,
אונ דער יודישער שומר
שמעהט פעסט אויף זיין פלאטץ ! ..

עס שרעקט ניט דעם וועכטער,
עס נעמט איהם קיין שטורעם,
ער שרייעט מיט געלעכטער
אראפ פון דעם מהורעם :

— די נארעשער ריזאָר !
ווער האט פאר דיר מורא !
מיין שטענדיגער שיצער —
איז גאטט אינג זיין תורה ! ..

— גיין גיט אויף צו שלאכטען —
האט גאטט אינג פּעשאפּען ;
איחר זאלט אינג פּעטראכטען
פאר גידריגע שקלאפּען ;

איחר זאלט פון אינג לָצֵן
מיט גיפטיגען שמייכעל ,
אַריין שטעלען געמאַצען
אין הייליגען היכל ? ..

אינג מיר זאלען שווייגען
אפטרעטען דאס אָרט !
ווי טרוסקען גיט וואגען
דיר זאגען קיין וואָרט ? !

דאס וועט גיט ערלויבען
דער זיהן פון ישׂראל —
ער איז פּעסט אין זיין גלויבען
פיעל האַרטער פון שטאַהל !—

אונג יהודית די פּרוּקע
פון די יודישע טעכטער
האט די היידנישע אומה
געמאכט צו געלעכטער . . .

מיט גײסט פאל נקמה
מיט דעם שונא געעקט,
אונ אליפערגס נשמה
פון דער ערד אפגעמעקט!..

בנציון לעווין.

קינדער ליעדער.

א. קינד וואלט איך געוואלט איצט זיין,
א. קינד האמש אויף איין שעה ;
אונ דער רבי זאל מיר לערנען :
קמץ אלה א !

אונ שפיעלען זיך אין בלינדזיקייט
מיט די הענטליך מאפען !
אונ מיין חבר קונצענדיג :
אין דער פינסטער האפען .

שפיעלען זיך אין פערדעלעך
זומער אין דעם וואלד ,
בייטען אויף א שמעקעלע ,
וואלט איך איצט געוואלט !

זיך שפיעלען מיט מיין ציגעלע
ווען קליין דאס איז אונ בלינד
גלעטען עס, דעם שרייען מעע !
וואלט איך געוואלט אצינד .

* * *

בְּזוֹאֵלִם וְעֵלְעוֹן אֵיֶצֶם זִינְגֵען נֶאֱאִיוו ווי אַ קִינְד,
בְּזוֹאֵלִם שׁוֹיֶער גַּעשְׁעֶצֶם יַעֲנֶע לִיעֲדֶער —
ווי גַּעמֶט מַען די זִיסְעֶנְקֶע לִיעֲדֶלְעךְ אַזױנְד —
אַײ זִינְגֵען זײ זִינְגֵען זײ ווידֶער !

בְּזוֹאֵלִם וְעֵלְעוֹן דָּאס לִיעֲדֶעלֶע זִינְגֵען וואס פֿרִיהֶר :
מִיין אַלְטֶעמֶשְׁקֶען נגוֹן פֿון זײַדֶען .
בְּזוֹאֵלִם וְעֵלְעוֹן זײן האַרְפֶּע אֵיֶצֶם גִּיבֶען אַ רִיחֶר,
אַײן סְטֶרֶנְטֶע אָנְטֶאפֶּען מִיט פֿרִיידֶען !

יעקב פאסטאווסקי.

אַ פֿרִיהֶלִיגֶנס לִיעֶד.

לאַנג האט אין מיין ברוסט געווינְטֶערֶט
בִּיזֶע פֿרֶעסֶט פֿון שווערען פֿיין ,
אַ נִייער מײַ האט מיך דערמונְטֶערֶט :
מִיט אַ לִיעֶבֶר זױמֶער־שׁיין . —

זױמֶער שוועבֶט אין מיין נֶשְׁמָה,
וואַרעם אַטֶהֶעמֶט מִיין גַּעמִיטֶה —
אַונג אַ שְׁטֶראַהֶל אַ פֿונק נֶחְמָה :
האט מִיין קאַלְטֶע ברוסט צױגֶלִיחֶט . . .

אַונג מִיין האַרְץ פֿענוועגֶט זיך בִּרְיִימֶער
שאַקֶעלֶט פֿון זיך אַפּ דַּעם ראַסט . . .

אינג דעם יאוש'דיגען שוידער
וואס דער ווינטער האט געלאזט ! ..

אינג מיין קאלטער פלוםס פון שמערצען,
ווערט צו רינגען, געמט א סוף —
עס וואכט שוין אויף די פלום אין הארצען
פון איהר הארצען ווינטער-שלאף ! !

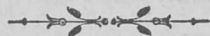
בנציון לעווין.

אין שלאף.

איך שלאף אונג עס ווייזט זיך מיר אויס אזוי ליגעב ;
א זיסער, א געטליכער טרוים,
איך ציהר מיר מיין פעלד, איך פויג מיר מיין שטוב,
איך פלאנץ אין מיין גארטען א בוים ;
איך קנועל פון מיין קנואל וואס גלאנגצט ווי קריסטאל,
איך שפיגעל זיך אן אין מיין שויד . . .
איך קנועל פון מיין גרינגעם בענאקסענעם טהאל . . .
איך קנועל יא, איך קנועל איך בין בייד !
ניש תלום זיך טרוים אין שלאף אין מיין הארטען !
ניש מאך אין תלומות מיד בייד ! !
ניש ווייז מיר אין דרימטעל דעם גאלדענעם גארטען !
א, שיינק איהם מיר דאן ווען איך וואך ! ! !

יעקב פאסטאווסקי

ביז וואַנען.

א. ביז וואַנען וועט באַפֿעהלען
מיך דער טעפֿער טרויער ?
אויב ביז וואַנען וועט נאָך קוועלען
מיך דער לאַנגער דויער ?

וועט דען קיינמאל זיין קיין ענדע
קיינמאל מיר געלויבטען ?
וועל איך קיינמאל זיין אומשטאנדע
פֿרעהליכס עפעס זינגען ? !

אויב נאר אין אומעס, טרויער שטענדיג,
וויינען זיין געצווינגען ?
גיין מיין זעלע, כ'בין אַפֿענדיג,
פֿרעהליכס לאז מיך זינגען !..

ווי איך זאל מיך ניט פֿענוועגען,
ערפֿרייען מיר מיין סטרוגע,
קומט די יודען-מוזע אַנמקעגען
מיט איהר טרויער-מינע . . .

אַט די מַרְה־שְׁחֹרָה-מינע,
וואס זי האט קיין גלייכען,
זי דערמאנט מיין אלטע קינח,
ביי די פֿבֿל'ים טייכען . . .

עיון .

ק

אויב די מוֹזע זאגט מיר צו:
זינגען וועסטו יודעל
נאך אמאל ביין מעלאדיע
פון ביין פֿרעהליך ליעדעל . . . —

בנציון לעווין.

אויף קבר אבות.

איך געה ארום אויף א בית עלמין
אויב זיך מיין זיידענס קבר דארט,
איך פֿרעג די מתים פון די קברים
אפשר ווייסען זיי דאס אָרט?

אויב די קברים שטעהען, קוקען,
קיינער ריהרט זיך ניט פון אָרט,
אללע שנוייגען, אללע שמומען,
קיינער ענטפערט מיר קיין וואָרט . . .

שטום אונ שטיל, רוהען, שלאפען,
טוידטע קערפער, פוילע ביינער,
אויב א ווינטעל פלאזט פון מזרח
אויף די קברים, אלטע שטיינער.

אויך די הויכע אלטע ביימער
גיבען קוים זיך וואס א ריהר,
אללע קוקען ווי מיט אויגען
אויב זיי זייגען זיך פאר מיר .

אונ די יונגע גרינע בלעמליך :
רוישען, ציטערען, פון ווינד ;
אונ די ביימער, אף ! זיי פֿרעגען :
זאג וויהין געהסטו יודיש קינד ? !

— „אויף קבר אבות צו מיין זיידען ,
צו דעם וואס האט מיך טריי געווענענט ;
איהם מיין זיידען, אף ! איהם זוף איך ,
ווייזט מיר בוימער ווי ער ליגענט !

ווייזט מיר בוימער אן דעם קבר ,
ווייזט מיר אן דעם אלטען שטיין ,
ווייזט מיר אן דעם וועג צום זיידען ,
א ווייזט מיר וויהין צו געהען ! —

טראכט ניט פיעל , דו יודיש קינד ,
קוק אין מזרח זייט —
אחינצו קוק , וועסטו דארט זעהען
דיין אלטע זיסע צייט !

דארטען וועסטו אויף דעם וועג
טרעפען פריהלינגס-בלומען ,
אויף איין קבר אויסגעקריצט :
דיין אלטען זיידענס נאמען !

אחינצו קוק דו יודיש קינד ,
אחיין אויף קבר אבות ,

דארטען ליגענען אללע דייע —
אללע דייע אבות !

קוק אָדן פֿחד — האב קיין מורא ,
דעם וועג האב גוט אין זינען ,
קוק אהין דארט , וועסט גיט בלאַנדזען ,
געוויס וועסטו געפינען . . .

יעקב פאסטאווסקי .

ראטענועט .

גענואלד עם ברענט ,
ס'סמאלען די ווענט ,
עס ברענען מינע דירות !
א צרה , א קלאג ,
שוין גיט אין טאג
ברענט אלץ מינע עשירות !

גענואלד , גענואלד ,
מיין זילבער , גאלד ,
וואס קאסט מיך אזוי מייער !
די בריליאנטען . . .
די דיאמאנטען . . .
ברענען אללע אין פייער ! . . .

מיין אלטע שטוב ,
וואס מיר איז לייעב ,
ווערט פערברענט אויף פיל !

די ספּרִים בּיכּער ,
ראַטעוועט גיכּער ,
גַעוואַלד עס בּרענגט די שוהל ! . .

פּון מיהרען , לעכּער ,
שוּיכּען , דעכּער ,
פּליהען פּונקען אין דער הויף ;
א רעש , א מומעל ,
ביז אין הוממעל ,
פּון אללע שטיבלעך זעצט א רויף !

פּון קינדער שיינע ,
פּיצלעך קלוינע ,
הערט זיך קולות קוים ארום ;
זייערע גיינדלעך ,
ווי די שפיינדלעך ,
בּרענגען אין דעם פּייער אוים ;

חאצקעל , בּערעל ,
צדוק , שמערעל ,
שעפּטעל , שכנא , מרייטעל , שאול ,
גחמון , שמואל ,
אונ אויף גבריאל ,
בּרענגען דארט אויף קויל !

אונ ציפע , צירעל ,
שפּרינגע , מירעל ,
קרעכּצען , זיפּצען גאר אהן צאהל :

די זוכט איהר זוקן ,
די איהר מאן פּנציון ,
די שרייעט געוואלד , וואו איז ישראל ? !

האפט אין אייגעם ,
יודען , שכנים ,
עמער נואסער אין די הענט
מאכט א גערודער ,
שוועסטער , ברידער —
ישראל'יקס שטיבעל ברענט ! ! .

אונ פליצלינג איינער ,
א יוד א שיינער
האט פון ווייטען זיך צו שריענען :
„האלט נאר האלט ,
אט וועל איך באלד
א מיטעל פאר אייך קריגען !“

אונ איז מיט פח
ארבין אין רויד ,
באלד אנגעהויבען רוישען ,
מיט עמער , ציבער ,
ווי א גבור ,
האט ער דאס פייער אפגעלאשען ...

אונ די פינגקען
זענען פערזונקען
באלד געווארען אין איין פליק ,

אונג ציפּעס זױקן ,
אונג אויך בּנציון ,
לעבּען וויעדער צוריק ! . .

ישׂראליק אויך ,
איז פּון דעם רויד ,
געלאפּען פּון דער בּלאטע ,
אונג באלד זיין פּעקעל ,
זיין שלית-ועקעל
געחאפּט אינגטער דער קאפּאטע ...

אונג ער ישׂראל ,
האט מיט אַמאל
געחאפּט אין האַנד אַ שטעקען ,
אונג איז געלאפּען ,
ווי נאר געטראפּען ,
דארט „געגע“ גיך אויף וועקען .

פּון שטויב צו שטויב ,
ווי אַ לאך , אַ גרוב ,
לויפּט ער זאגען אויף דער וועלט :
אזיס פּייער אזיס
קריכט אַרויס ,
פּרעהליך יודען לאכט אונג קוועלט !

ישׂראליק געהט
שוין טריט ביי טריט ,
איהם געהט אויך נאך זיין דבורה ,

מיט דעם פֿעקעל .

מלית-זעקעל .

אין הארצען משהם תורה !..

יעקב פאסטאווסקי.

די שטיינערנע חורבה .

די שטיינערנע חורבה, וואס איז נאך פֿערבליבען

פון געפאלענע העלדען א זכר ;

אויף די הערצער בייזוי איז ער שארף אנגעשריבען :

מיט קריצען, מיט קארבען און מיט לעבער .

הינדערטער יאהרען פֿיעל איז שוין אריבער

אין לענדער וואו ער איז געזעסען :

אין רייכע פאלאצען, צו אין פינסטערע גריבער —

אין זיין חורבה דאך אלץ ניט פֿערגעסען .

צום אייביגען יאהר-צייט אם תשעה באב

בעקלאגט ער זיין הייליגען טעמפלעל :

וואס דער פינדל האט געמאכט צו זיין רייכטהום א סוף .

און פֿערדונקעלט די שיין פון זיין לעמפלעל . . .

יא, נאר פֿערדונקעלט—אין דאך ניט פֿערלאשען .

איז פֿערבליבען דאס לעמפלעל נאך צאנקען :

דאס ליכט האט מיט מאכט אין זייערע הערצער געפלאסען .

און בעלעבט זייערע שוואכע געדאנקען .

דער איצטיגער שוואכער-געוועזענער גבור,
 זיין נאטור איז פונקט ווי דער ווארעם:
 עס ווארפען איהם ווינטען, ער מרייסעלט אין פיפער —
 מראגט איבער דעם שרעקליכסטען שטורעם . . .

דסקי

ער גריבעלט, ער קריכט, ער וואנדערט אלץ אימער,
 דו וועגען ניט איבער צו צעהלען;
 וואו אייביגע שגעעהען, וואו שטענדיגער זוכער,
 צווארפען אין אללע וועלטס-טהיילען.

איהם ווארעמט די שיין-אט די שיין פון זיין לעמפעל,
 בעלעבט איהם זיין גייסט אונג זיין זעל;
 זיין קערפער פערזעגעלט דער געמליכער שטעמפעל
 בעלייכט איהם זיין וועג אזוי העל! . . .

בנציון לעווין.

נישטא אויף פסח.

נישטא אויף פסח וואו צו געמען,
 וואו צו ליענען, וואו צו בארגען,
 וואו צו בעמען, וועמען זאגען,
 ווער זאל פיהלען מיינע זארגען.

ניט קיין אנהויב, ניט קיין סימן,
 פון קיין מצות אונג פון שמאלץ,
 אללעס פעהלט מיר וואס נאר נאחטיג —
 איינס פארמאג איך מעהר פון אלץ.

פ

פען

אללעס פעהלט מיר—איינס פארמאג איך :
יאהרען בימער , מעג איג נעכט ! ..
אללע צייטען , ניט נאר פסח :
איז דער "מור" מיין נירעכט ! ..

יעקב פאסטאווסקי.

פריהלינגס-ליעדער.

שוין דער ווינטער
איז ארוינטער
מיט די קעלמען
פון די וועלמען
איג די שנעהען
זיי צו געהען
פון דער ווינטער-וועלמ .
איג די פרעסט ,
די בייזע געסט ,
ווערען בלייבער ,
ווערען ווייבער ,
ווערען קלענער
ווערען שענער .
איג דער ווינטער פעלמ .

איג באלד דער פרוימער ,
זיסער זומער .

קוימט אין אַרעם,
מיט דער וואַרעם,
זיך צו לייגען,
מיט זיין רעגען,
רוהיג, פֿראַנק אונג פֿריי .

אונג די וועלדער,
אונג די פֿעלדער,
בליהען גריגען,
פֿלעכטען, שפּיגען,
פּויצען, מאַהלען,
בערג אונג טהאַלען,
פאר דעם שיינעם מיי .

גריגע בלעטליך,
שמעסען געטטליך :
סודות שמילע,
אונג די ליליע,
וועקט די בלומען,
זאלען קומען,
צו דעם הויילען בוים . . .

זיין ראַסט אָפּ ווישען
איהם בעפֿרישען :
מיט זאָפּט אונג פֿרוקט,
מיט זויגען ליקט,
אונג וואַכענד ווערט
די האַרטע ענד,
פון דעם ווינטער-טרוים . . .

זקי.

פּוּיגֶלען מַרְיָלֶען ,
לִיבִיג שפּוּעֶלֶען ,
קוּוּעֶלֶען , לֵאכֶען ,
בֵּי דִי מֵיכֶען ,
פּוּשְׁמֶשֶׁען , שְׂרֵינֶען ,
אויג בַּעפֿרֵינֶען :
זיך פּוּן ווּינְטֶער-מַרְיֶעב . . .
אויג דִי זונֶן ,
קִיכֶט אַהִין :
ווי עס בְּלֵאזֶען ,
אויף דִי גֵרֵאזֶען ,
אויג פּוּן דֵאָרט ;
קִלִינְגֶט אַ וואָרט :
אַך ווי שְׁעֵהן ווי לֵעֶב ! . .

* * *

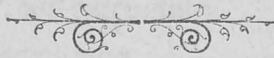
שוין אַפּגֶעווישט דִי קאַלמֶע מַרְעֵהרֶען ,
האַט דער בּוים פּוּן זיין גֵעזיכֶט .
אויג דִי אויגֶען אויף גֵעשפּענֶט :
צו דער זונֶען-ליכֶט .

אויג ער שאַקֶלט מיט דעם קאַפּ נאָך ,
ער באַלִיט דִי בֵיזֶע פֿרֶעסֶט !
וואס זײ האַבֶען איהם אַם ווּינְטֶער ,
צו דער עֶרד גֵעפֿרֶעסֶט !

אויג ער גֵלִיכֶט שוין אויס זיין רִינֶען ,
אויג ער פּוּהֶלט זיך עפּעס פֿרֵי ,

אינ די פייגעלעך זיי זינגען :
בוים, עם קומט דיין מיי !!!

יעקב פאסטאווסקי.

מיון אלטער אונטערזאנג...

קראַנק אויף מיינעם בעט פֿערשטמאכט ,
טרוים אויך וואכענד, ליגע פֿערטראכט ;
די שטויב איז גרויס, די פֿרייט, די לענג ,
גאר מיך שטיקט דא, מיר איז איינג . . .
ניט צום ליגען, ניט צום זיצען ,
אללע גליעדער ברענגען, היצען ,
שוואך, בלוט-ארעם, מעד אונ קראַנק
פון מיון אלטען אונטערזאנג . . .
פון מיטלען וואס אויך האב גענומען ,
איז פֿערמוטשעט, שוואך מיון נומען ,
פון יעדען דאקטאר איז זיין רעצעפט
האט מיון געשמאק זיך אויסגעוועבט . . .

א מעדעצין מיר גאר א פֿראסטען ,
פעלט צום קראַנקהייט—ווי געמאסטען ;
דען פון יענע ארט רפואות
איז מיון לעפען מיר שוין מאוס . . .

פון פראדוקטען א מעדעצין
מאכט דאקטוירים, אט דעם מין:
געמט פיעל מיינונגען אינגעצעהלמע
קעפ אויג שארפענס אויסגעהיילמע,
רעזיערמע בערה, אויג לאנגע פאות,
רעליגיאזע אויג פרייע דעות;
שמעלט צו נאנד א גרויסע פמה,
ווי אין די ערשטע יאהרען גומע:
א שמאלץ אויג מוטהיגען פערטאין,
מיט פעסטע לעבע אהרות מרייען!
האנד אין האנד קיינמאל צו מהיילט
אט דאקטוירים וואס מיר פעלט! ..

בנציון לעווין.

די יודישע פאפיראסען מאכערען.

זי ארבייט אונ ארבייט, זי זיצט איינגעבויגען,
איחר פנים איז בלייד ווי די וואנד,
מאנער די פאקען, דאס פלוט אויסגעוויגען
פון זיצען אויג יאך איינגעשפאנט.

מיט אויגען פערטיעפטע צום טיש איינגעקראכען,
זיצט זי זיך שמיל ווי א טויב;
איחר מ'חעלע טראכט זיך פון נבן אנקלויבען
אויג אטהעמט דעם גיפטיגען שטויב.

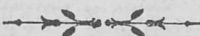
אונ טרייבט איהרע מאנערע הענד ווי מאשינען ,
ווי דרעהען זיך שנעל ווי די רעדער ,
זי פלייסט זיך וואס מעהרער א גרשען פערדינען :
אויף גבן אויף חתונה קליידער .

אט דער גבן , די קליידער , ווי פנקען איהר מח ,
ווי דארען איהר גאנצעם געשמאלט ,
ווי צעהרען איהר מארד , איהר לעצט ביסעל פח ,
ווי מאכען דעם פנים איהר אלט ;

אלט ווערט איהר פנים , גערוינצעלט דער שטערען
ספערגנבעט זיך קנייטשליך א פאר ,
וואס רוימען איהר סודות אין אויער זאל הערען :
באלד קומען די עלטערע יאהר ! ..

אונ איהר קעפעלע טראכט , איהר מוח'לע קלעהרט ,
איהר הערצעלע נאנט אונ עם רייסט ! ..
איהר האפענונג שטארבט , אונ איהר אייגעלע טרעהרט ...
אונ אויבשוילדיג פאלט זי צו לאסט ! ...

יעקב פאסטאווסקי .

א ח ל ו ם .

אויף דעם היממעל אין דער פינסטער
האט א וואלקען זיך געאיילט ,
אונ גלייך צו מיר אין פענסטער
האט א בליטץ געשמראהלט !

ס'האט א וואַלקען זיך גערִיקט ,
פון ווייטען אזוי שטריינג !
מיט בעס האט ער געקוקט ! ..
זיך פֿערצויגען אין דער ליינג .

ס'האט א דונער זיך צו שאסען .
ס'האט א הילף זיך געהערט ! ..
ס'האט א מבול זיך צו פֿלאסען
אויף דער שטוימער ערד . —

עס האבען שטורעמס , בייזע ווינטען !
זיך דורך אויס צו שפּרייט ,
אי פון הויבען , אי פון אונטען :
האבען זיי געדִרעהט ! ..

אויג איך האבט זיך—בין געפאלען :
אין א ברייטען מיטעפֿען טוראן ...
צווישען עלען שטאלען :
וואו איבעל , אויג אָהן שיין ...

אויג ארום זיך האב איך געזוכט :
אין דער פינסטערנעש א טיהר ,
דערזעהען די שיין פון ליכט ,
די וואס געהער צו מיר ! .. —

איך האב געזוכט אויג האב געפונען :
נאר נאסע ווענט פון גיל ...
זשוקעס , גרילען , שפיגען ,
שפּין-וועב פול , אויג פול ...

אונ דער וואלקען מיט די ווינטען
מאכען דאכט זיך שלום,
אונ ווארפען מיך אין אינטען . . .
— אף ! א שווערער תלום ! ! !

יעקב פאסטאווסקי

איין ארבייטס לעדעל .

איך זיץ ביי מיין ארבייט אונ טראכט ,
איך קלעדר אונ איך קען גיט פארשטעהען :
ווי ווערט עס א לעדעל געמאכט ,
מיט קלינגענדע גראמען זא שיין ?

ווי אזוי שרייבט דאס יענער אונ פיהלט ,
דאס וואס פערפארנען ביי מיר ?
אונ טרעפט מיר צו פונקט ווי געציעלט ,
ווי ער וואלט מיר גאר קענען פון פריהר .

ער מאהלט מיך אין עטליכע פארבען :
געארבייט מיט ווייס אונ מיט שווארץ ;
ער קוקט דאכט זיך גאר אויף מיין שארבען ,
אונ מאהלט זיך א בילד—פון מיין הארץ .

דאס טראכט איך מיר אלץ ביי מיין ארבייט ,
ווען איך זיץ מיר פערטיעפט אונ איך קלאפ !
דער האמער פערטיומעלט מיין ארמוטה ,
אונ פיהל—עפעס זאגט מיר אין קאפ :—

— נעם—זאגט זיך א פֿעדער מיט טינט ,
פֿערשרייב דיין געדאנק אויף פּאפּיער ,
איין גראם דעם זװייטען געפינט ,
וועסט שרייבען : וועט ווערען א שיר .

— אזוי גאר, אַט דאס איז די קוגל ?
גלאט שרייבען אונ ווייטער ניט מעהר ! ?
א געשעפט כּלעבען — א שאנס !
וואס זשע האב איך געשוויגען ביז אהער ?

מא שווייג זשע ניט יאנקעלע — טראכט איך ,
אונ רעד צו זיך : זיי גיט קיין גאר ;
מאך דיך פון גראמען א בוך ,
געלט וועסטו געמען דער פאר . . .

אונ באלד אַט דעם אייזערנעם האמער :
האב איך געשליידערט פון זיך !
פֿערלאזען דעם פינסטערען קאמער ,
אונ געלאפען אהיים אין דער גיך .

כּ'האב קוים אויסגעזוכט מיר א פֿען ,
מיין בריל אַנגעטוהן אויף דער גאז ,
אונ פֿריווען זיך זעהען וואס איך קען :
האב איך אַנגעשריבען אַט דאס . —

אונ אַט האלט איך די פֿען ווי דעם האמער ,
אונ זי צימערט אזוי ווי אין קדחת !

אונג עס פאלט מיר אריין א מין „מאמער“ :
גאר שרייבען פון גלאט בעלי-מלכות .

קלוג, גנאמנות — א זינגען !
ס'איז רעכט טראכט איה — לאז זיין אזוי ,
אונג עס האט זיך אין הארצען צוריינגען :
א ביטערער זיפן, מיט א אוי ! ! . .

* * *

אוי ! פרידערליך, ארעמע פרידער !
מינארנע איז אינגער מוזיק ,
מיר זינגען מיט טרעהרען די ליעדער ,
מיר זוכען אין זיי אינגער גליק . . .

דער שניידער ער זינגט ביי זיין נאדעל ,
דער שוסמער ער זינגט ביי זיין אהל ,
דער שמוקלער ווען דרעהט מיט זיין רעדעל ,
דער שמיעד ווען ער קאוועט זיין שטאל ;

דער שמיעד וואס ער קאוועט מעטאללען ,
אונג קלאפסט אין זיין אייזען ווען רויט ,
פערנעסט זיך אין זייגע מאזאליען ,
אונג זינגט זיך זיין ליעדעל דורך נויט ,

דער שניידער אהן גיזאנג קען ניט געהען ,
איהם פעלט צו דער ארבייט א ליעד ,
זינגט ער : פערטרייבט די וועהען ,
די שמערצען פון זיין יעדען גליעד .

דער שוסטער ער קלאפט אין זיין קאפּיט ,
ער ציהט זיך דעם לעדער אויס לענגער ,
דער שווייס זינגער גיסט אונ ער קאפּעט ,
אונ זינגט זיך א לעדעל אויס הונגער .

דער סטאַליאַר, דער שליעסער, דער בלעכער,
דער שמוקלער אונ גאַך אַללערהליי:
פלאַגען זיך אלץ צו לייעב דעם סעכער,
אונ זינגען מיט אַך, אונ מיט וועה!

* *

*

מיר זינגען גלייך אַללע ווי איינער,
עס שניידט אונז דאס ליעד ווי א מעסער!
עס שטעקט אונז, עס שפאלט אונז די ביינער,
מיר זינגען אונ דאפּען אויף בעסער . . .

מיר דאפּען אַ, יא אויף דעם האמער,
אויף דער שטאַלערנע פּייל, אויף דער שער,
מיר שטאַרבען אין מאנגעל, אין יאמער,
איין ליעד אונז — בעלייט מיט אַ מרעהר! . . .

יעקב פאסטאווסקי

אַײַטע. *

מיט שווערע זיפּצען קינדערשע ,
מיט טרעהרען אונ מיט „אוי“ !
מיט קרעכצען שווערע , ביטערע
אונ עפעס שטיל אזוי .

וויינט דאס קליינע משה'לע :
ס'וויל אין דרויסען „אייטע“
ס'בלופעט דעם דאס הערצעלע ,
ס'רעדט נאר „טאטע“ „טאטע“ !

ס'צאפעלט געבען אונ ס'בעט :
ס'וויל דעם דרויסען געהען ,
ס'פלוידערט עפעס קינדער לשון ,
ס'וויל נאר „אייטע“ געהען .

„אייטע“ בעט דאס קינד אין פעלד ,
ס'וויל די לופט דארט פיהלען ;
„אייטע“ בעט דאס קינד דאס קליינע ,
מיט שאף זיך דארטען שפיעלען :

„א“ „אייטע“ בעט דאס קינד אונ זאגט :
די לופט איז מיר דא שווער —
אוי ! לאז מוך „טאטע“ אייטעניג ,
דאס מאל — אונ שוין ניט מעהר ! . . .

יעקב פאסטאווסקי.

(* אויף קינדער-לשון שפאצירען.

ביי די חנוכה ליכטליך.

ווען כ'גים אן בויםהייל אין מיין לעמפעל
די וואונדער-ליכטליך אנצוצוונדען,
קוקט מיר אויפן זין מיין מעמפעל:
איג וועקט מיר אויף מייע אלטע וואונדען

אלטע, — אייביג גינע וואונדען,
מייע זענט איהר אין מיר פערזעסען!
זעלטען, זעלטען, טרעפען שמונדען:
איה זאל אמאל אין איה פערזעסען.

איג ווען איה צונד די ליכטליך קליינע,
איג יעדעס קנייטעלע שימריקט:
דאן ערשיינט דאס בילד דאס היינע,
וואס האט מיט איגז אמאל פאסירט!

* * *

ליכטיג לעבט אויף אין זפרון
אונזער אלטער סתתיהו,
מיט זיינע וועלט בעריהמטע קינדער,
פון דער גנע "חשמונאי".

מיט דעם ווילדען אנמיכום:
האפען זיי געשלאגען זיך ווי לייפען,
איהם ווייט פערואנט פון אונזער לאנד,
די פאהן פון זעלבשמאנד אויפגעדויען!

די פאָהן פון פֿרײַתײַט פון מײן אױמה ,
האט אױף יאָהרען לאַנג געגלאַנצט —
אונג צוריק דאס רײַנע גלױבֿען
אין זײַערע הערצער טײַעף פֿערפֿלאַנצט !

אונג נוען אױך צונד אױך קנײַטליך דינע :
וואַרעמט בֿרײַט מײך אײַער שטראַהל !
אַ אױהר בֿרײַנגט מיר ליכט אין לעבֿען . . .
פֿרײַסט אונג האַפֿנונג אַ קנױאל !!!

בנציון לעווין.

בײַ ליכט בענשײַן .

אין אַ קבר, אַ שטײַבעל, דער דאך אײַנגעפֿאלען
פון שײַבלײַך צוויי ווייזט זיך אַ שײַן ,
ווי דושנע, ווי רוזיג אונג ערדערנע פֿאלען . —
אַהין געצט גלײַך קוק אױך אַרײַן .

אַהין געצט, יא, קוק אױך אין שטײַבעל אונג זעה :
אַ קערפֿער, אַ מאַנער גײַזכט ;
בײַנער פֿערטרוקענמע, הענד דאָרע צוויי :
הײַנגען אױף בֿרענענדע ליכט . . .

זײַ הײַנגען, זײַ פֿאלען, זײַ הײַבען זיך אױף,
זײַ שליסען זיך בײַדע צו זאַמען ;
די אױגען זײַ וויינען מיט פֿײַער אַרױף,
מיט פֿײַער, מיט היץ אונג מיט פֿלאַמען . . .

איך זעה דאס גיזיכט, די קארמשען, די קארבען,
די לעבער די צוויי פון די אויגען,
אונ וואס מעהר איך קוק, מעהר זעה איך דעם שארבען,
מיט א הויט פון א טויטען בעצויגען . . .

אין א ווינקעל אויף דער ערד, לעבען דער וואנד,
וואו עם פיהלט זיך פון גיל דארט א רח,
שטעקט זיך ארויס א האלב טוידטע האנד,
פערנלייווערט, פערפרייען אונ בלייך . . .

צוויי אויגען וואס רעדען אהן לשון אונ קוקען,
שטיל פליסט זיך א מרעהר נאך א מרעהר,
אונ בעמען: א ביסעלע וויין צו דער קוויקען,
א פרוכט מאמע גיב מיר אהער!

אונ די מאמע די אלטע, דער דארער סקעליעט,
וויינט ביי די ליכטליך, וואס צאנקען;
איחר הארץ ווערט ציריגען פון יאמער אונ בעט:
דעם היממעל א הילף פאר דעם קראנקען . . .

— גאטט! — בעט זי — גאטט, אך גאטט, דו געטרייער!
גאטט, וואס דו האסט אלעס בעשאפען:
דיין היממעל, דיין ערד, דיין וואסער, דיין פייער,
צו דיר, נאר צו דיר וועל איך האפען!

נאר דיר, דו גרויסער, דו הימלישער גאטט,
דיר בעט איך דו זאלסט מיר אויסהערען!

אויבֿהערען מיין תּפֿילה , מיין הערצליך גיבאט ,
מיין יאָמער , מיין קרעכץ , מייןע טרעהרען ! ! .

נאר דו האב רתמנות אויף מיין איינציג קינד:
איג שיק איהם אראפ דיין רפואה ,
קוק אויף דעם יתום , ווי קראנקער איז אצינד .
גאטט שיק איהם אראפ דיין ישועה ! ! .

דיך גאטט ! וועל איך לויבען , ליבמליך אנצונדען ,
צדקה וועל איך יעדען געבען .
אך , גאטטעניו ! גאטטעניו ! הייל זיינע וואונדען
איג שענק איהם דעם קראנקען זיין לעבען !

קוק גאטט פון הויבען , זעה דו אליין ,
בעטראכט נאר דעם יתום ישאליק ,
איהם האסטו גערעטעט פון גאנץ שארפע ציין:
פון א תיה א ווילדען עמלק . . .

פון קייטען , פון שווערדען , פון מעסער , פון שפיזען ,
פון פיילען , פון פייער , פון בלוט !
פון בייזע , פון שלעכטע , פון חיות , פון ריזען ,
האסטו איהם אמאל אפגעהויט . . .

נא היט זשע איג רעטע דעם קראנקען אצינדער ,
היט אפ דעם קראנקענס געזינד ,
רעטע איג ווייז איהם היינט אויך זיינע וואונדער ,
רעטע , אך רעטע מיין קינד !

גיב איהם זיין קראפט, זיין ואפט אין די גליעדער,
גיב איהם אויף אויגען צום זעהען,
הייב אויף דעם קראנקען, און גיב איהם אויף וועדער,
כחות, ער זאל קענען געהען . . .

זאלען די אויגען ליכטיג איהם קוקען,
דיגען זאל איהם זיין פערשטאנד,
זאל זיך זיין הארץ וועדער איהם קוויקען,
מיט די פרות פון זיין אויגען לאנד ! . .

און אויך פוילע ביינער איהר טויטע סקעליעטען,
אויך בעט איך איהר זאלט אויך גיט רוהען,
איהר זאלט אויך אין היממעל ארויף און דארט בעטען —
פאר איהם, פאר דעם קראנקען זיך מיהען . . .

די קולות אין היממעל דארט זאלען זיך הערען !
ווייגען זאגט איהר גלייך מיט מיר,
דארט בעטען : דער קראנקער ישראל'יק זאל ווערען
געזונד און אויף שעהן זא ווי פריהר ! . .

*

* *

און דער קראנקער זדער חולה, דער יתום ישראל,
ליגעט אין דער געטין און ער שמוגט —
פארמאכט זיינע אויגען, פערשלאסען דאס מויל —
דרימעלט זיך הארט און איהם טרוימט . . .

יעקב פאסטאווסקי

זינג פייגעלע זינג.

(ליעד)

זינגען אויף דער מעלאדיע פון רוסישען

(Пой ласточка пой).

1.

וויהין ביסטו מיין פויגער פערפלוזיגען ?
ווייט אזוי ווייט גאר אהן שיעור ?
וויהין האט עם דיר זא ווייט פערצויגען
וואס קומען קאנסטו ניט צו מיר ?
וויהין פליהסטו ארום אין דער וויסטע .
וואו דערנער דארט שטעקען דיין בליק ?
אין וועלדער אין ווילדע אונ וואו פוסטע —
א . קום שוין מיין פייגעלע צוריק !

אט דאס ליעדעלע זינג .

זינג פייגעלע זינג

די צייט פון פליהען (ביים)

וואו זיך אפ צו ריהען :

וועט קומען פייגעלע זינג !

2.

קום דו מיין פויגעל מיר זינגען .

זינגען יא קום שוין צו מיר !

דיין שטומע זאל מיר דא אפ קלינגען

דיין ליעדעל דאס אלטע פון פריהר ;

דאס ליעדעלע דינס מיט דיין שטימע

וואס דו האסט אליין דא פערפאסט .

דיין ליעדעל דאס אלטע דאס פרומע :

וואס האט דיר דיין לעבען געקאסט . . .

אָט דאָס ליַעֲדֶעלֶע זינג ,
זינג פֿייַגֶעלֶע זינג ,
די צייט פֿון פֿליהען (ביים)
וואו זיך אָפּ צו רוהען :
וועט קומען פֿייַגֶעלֶע זינג !

3.

די צייט וועט קומען , יא קומען ,
קומען וועט זי מיט איהר גלאַנץ . . .
אונד דו וועסט דיר פֿלעכטען פֿון בלוּמען :
א ליַעֲבֿליכען פֿרעכטיגען קראַנץ ;
א קראַנץ פֿון בלוּמען קוליערען
וועט שיינען פֿון דיר אַלְלֶערֿליי ,
פֿון ביין קאפּ וועט אַראָפּ שימיריִרען —
אונד דו וועסט זינגען צו זיי .

אָט דאָס ליַעֲדֶעלֶע זינג ,
זינג פֿייַגֶעלֶע זינג ,
די צייט פֿון פֿליהען (ביים)
וואו זיך אָפּ צו רוהען :
וועט קומען פֿייַגֶעלֶע זינג !

4.

מיר זינגען קום דו ביינע טרעלען
ביין ליַעֲבֿליכען געטמליכען שיר ,
ביין היממעל וועט הויבען אַנקונעלען
אונד זינגען וועט ער אויך מיט דיר ;
די זינגן , די לִבְנָה , די שטערען :
וועלען שיינקען דיר העל זייער בליק

אונ דו מיין פויגעל וועסט ווערען :
דער בעריהמטער זינגער צוריק ! ..
אָט דאס ליעדעלע זינג ,
זינג פייגעלע זינג
די צייט פון פליהען (ביים)
וואו זיך אָפּ צו רוהען :
וועט קומען פייגעלע זינג !

יעקב פאסטאווסקי.

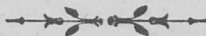

ביי דער תפילה.

א הייליגער שוידער בעוועגט מינע גליעדער
סקלעמט מיך ביים הארצען אונ ציפעט ,
שישעפמשען די ליפען מיט בונה אין סידור ,
עפעס וויינט זיך אליין אונ ס'חליפעט !
פלאמענד צו גליהען די געטמליכע פינגקען ,
וואס ליגען אין מיטעפן פערפארנען ,
דער ווארעמען היים, די געפיהלען וואס זינגקען :
אין קוועלע פון קומער אונ זארגען . . .

אונ ווארעמע טרעהרען פליסען ווי וואסער
בעפייכטען די לעבלאזע תפילות ,
אונ די שאטענס—מינוט צו מינוט ווערען בלאסער !
ווי זיס, קלינגט דער פרוש המלות !
אונ פערפארנענע כחות : קרעפט מינע ביינער,
בעלעבט אין מיר ניי מיין געמיטה —
ס'קויקלען פון הארצען אראפ שווערע שמיידער . . .
אונ גרינג פיהלט זיך, גרינג—אזוי גוט !!!

בנצ יון לעווין

א מארק פון זשארגאן ביכער.

אויף טויזענד בלאט
 א גראבען בוך ;
 מיט לעדער, וויצען,
 פיינע זאכען,
 שיינע ערצעהלונגען,
 צום לאכען.
 ביכלעך האב איך
 פון פערפאסער —
 חכמות פליסען
 דארט ווי וואסער ;
 אט איז איינס :
 „פלאטאל אקס“
 און נאך א שטענערס,
 „זוסף לאקש“
 „גענואלד מין בארד“
 און „שמחה פלאכט“
 און „די גרעפען“
 איבער נאכט ;
 און נאך א ביכעל
 האב איך מאקע :
 „די רפואה“
 פאר דער מכה.
 א פאמטש פון זיין
 לעפען נאמען
 איז ביי מיר נאר
 צו בעקומען .

אין מין קליימעל
 איז פאראנען,
 שיינע מעשהס
 און ראמאנען .
 פון אלע שרייבער,
 פון די בעסטע
 פון די קליינסטע,
 פון די גרעסטע .
 גיט פון די נאר
 וואס זיי שפעטען,
 נאר פון דיכטער
 און פאעטען ;
 האב איך ביכער
 גרויסע און קליינע
 און מיט טענוועלעך
 גאנץ שיינע . . .
 אויף גראב פאפיער
 ערשטען סארט,
 און מיט נקדות
 יעדעס ווארט !
 ביכער, ביכלעך,
 אללערליי,
 די נעמען יודען,
 הערט פון זיי :
 איהר קריגט למשל,
 א נייעס לוח :

„פון דער חופה
 צום טויט“
 פון „אזויס פלה —
 ווייטער מויד“.
 „דער אנטלאפענער
 סאלדאט“
 אונ „א פלה
 אויף פראקאט“.
 נאר א נייעס,
 פאר ווינציג געלט
 קויפט „א מאטען
 פון יענער וועלט“
 „מאדאם פלאטקע“ —
 א ראמאן
 אונ נאך א נייעס,
 „דער גופער מאן“.
 נאך א ביכעל
 דוקא א קליינע
 קריגט איהר ביי מיר
 נאר א שיינס:
 „די מוכע מאלצע“
 איין אנטיק,
 ערשט ארויס נאר
 פון דער דרוק!
 „די רעטאנדע“
 „דער טעלעפאן“
 אונ „דער צויבערער
 אלקארדאן“

אונ „א חתן
 אויף א ווילע“
 איז נאך שענער
 נאר פון אלע.
 אונ „צוויי מתים
 געהען מאנצען“
 אונ נישט נאר די
 האב איך אין גאנצען,
 איך האב אונ האב
 אונ האב זיי נאך:
 נייע האב איך
 זיי אלע וואך. —
 אנעק — נא זאגט,
 ווער איז א קונה?
 מעשה'ס האב איך
 נאך אזויגע! ..
 * * *
 אונ נאך א יודעל
 אונטערען ארעם
 טראגט א קוישעל
 פול מיט ספרים.
 אונ אויף א קול
 רופט ער שרייעט:
 קומט אהער קונים,
 שפארט קיין צייט!
 קויפט זשע אויך יודען,
 אין זשארגאן.

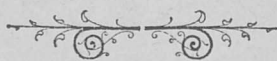
קויפֿט אויג לערענֿט,
שױעסֿטער בֿרידער.
וואס טויג אייך לעזען
אזויגע זאכען,
וואס ניט גויצליך,
נאר צום לאכען,
צו קאנען אייך
די אללע וויצען,
בֿריינגען לעהרע
וואס זאל גומצען,
אין אללע ביכלעך,
יענע דארט,
האט איהר ניט
קײן וויכטיג ווארט;
פון רייכע בעלער,
מאסקאראדען,
אויג פון קליידער,
פון נארדען,
שרייבֿט דער שרייבֿער
פֿלייסֿיג גיך,
אללע טאג
איין אנדער בוך.
אויג בײ די ביכלעך
טייער פֿערטראכט,
זיצט איהר יודען
שפּעט בײ נאכט,
אויג וואס גייטוויג
איז אויג טייער.

ניט קײן מעשה,
קײן ראמאן.
קויפֿט דעם אלטען
בוך פון יוד,
וואס געשריבען
איז מיט בלוט...
די „פאלקס געשיכטע“
דארפֿט איהר לייענען,
ווייל פאר אייך
איז זי געשריבען,
פון דעם אנהויב
ביז אין לעצט,
אין זשארנאן
פֿרײ איבערזעצט;
דאס גאנצע לעבען
פון דעם יודען,
ווי שלעכט געלעבֿט
אויג וואו צו פֿריעדען,
ווערט אין בוך
דא אלץ דערקאנט,
לייענט זשע יודען,
ווערט בעקאנט.
דער „יודענשטאט“
איז בײ מיר דא,
בעריהמטע היידעם
פון „מאקס נאָרדױ“,
וועלט־געשיכטען,
שירים, לייעדער.

אונ וואַרפֿט זײַ גיבֿער!
אַללע גיבֿער,
וואָס נאָר פּוֹסמ!
וואַרפֿט זײַ אַללע —
אויף דעם פּוֹסמ! ..

צײַגט איהר אונטער
אויף דעם פּײַער! ..
טא פּאַלגט מיך יודען,
נעמט די גיבֿער:
טראַכט ניט לאַנג

יעקב פאסטאווסקי.

צום דיכטער.

ווילסטו פֿרײַנד נאָר שְׂרײַבען שירים?
דיך הייצט די לוסט, דער נאָמען דיכטער,
וואַרף דיין עהרע־געפּײַהל — פֿערליהר איהם —
יעדער מינדסטער איז דיין ריכטער.

ווי אַ צונג נאָר — נעמט זיך רעכטע,
איינער לויבט דער צווייטער שפּעט,
אונ גלזים נאָר ליידען אומגע־רעכטע . . .
קלעקט אין לעבען דעם פּאַעט! —

בנציון לעווין.

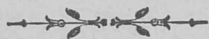

אינהאלט.

№ №

זייטע.

3.	(י. פאסטאווסקי)	1. נישטא אונזער ברודער
4.	(י. פאסטאווסקי)	2. * * *
4.	(ב. לעווין)	3. מיין ערשט בלעטעל
5.	(י. פאסטאווסקי)	4. א אסיען בילד
6.	(ב. לעווין)	5. הערבסט
7.	(י. פאסטאווסקי)	6. וועק זיי אויף
8.	(ב. לעווין)	7. עס לאזט זיך האפען
11.	(י. פאסטאווסקי)	8. אומויסט געדעדט
16.	(ב. לעווין)	9. איך זיך
17.	(י. פאסטאווסקי)	10. דאס וואנדער-פייגעלע
19.	(ב. לעווין)	11. טדעהרען
20.	(י. פאסטאווסקי)	12. ר' מאנעש אין משוגעים-הויז
24.	(ב. לעווין)	13. די הויכע פיראמידע
28.	(י. פאסטאווסקי)	14. קינרער ליעדער
29.	(ב. לעווין)	15. פריהלינגס-ליעד
30.	(י. פאסטאווסקי)	16. אין שלאף
31.	(ב. לעווין)	17. ביז וואנען
32.	(י. פאסטאווסקי)	18. אויף קבר אבות
34.	(י. פאסטאווסקי)	19. ראטעוועט
38.	(ב. לעווין)	20. די שטיינערנע חורבה
39.	(י. פאסטאווסקי)	21. נישטא אויף פסח
40.	(י. פאסטאווסקי)	22. פריהלינגס-ליעדער
43.	(ב. לעווין)	23. מיין אלטער אונטערגאנג
44.	(י. פאסטאווסקי)	24. די יודישע פאפיראסען מאכערען
45.	(י. פאסטאווסקי)	25. א חלום
47.	(י. פאסטאווסקי)	26. איין ארבייטס ליעדעל
51.	(י. פאסטאווסקי)	27. אויטע
52.	(ב. לעווין)	28. ביי די חניכה-ליכטליך
53.	(י. פאסטאווסקי)	29. ביי ליכט בענטשען
57.	(י. פאסטאווסקי)	30. זינג פייגעלע זינג (א ליעד מיט א מעלאדיע)
59.	(ב. לעווין)	31. א תפילה
60.	(י. פאסטאווסקי)	32. א מארק פון זשארנאן ביבער
63.	(ב. לעווין)	33. צום דיכטער

ש.ע.

1
1
1
1
2
2
2
2
3
3
3
3
3
3
3
4
4
4
4
4
4
4
4
5
5
5
5
5
5
6
6

פרייז 30 קאפ'